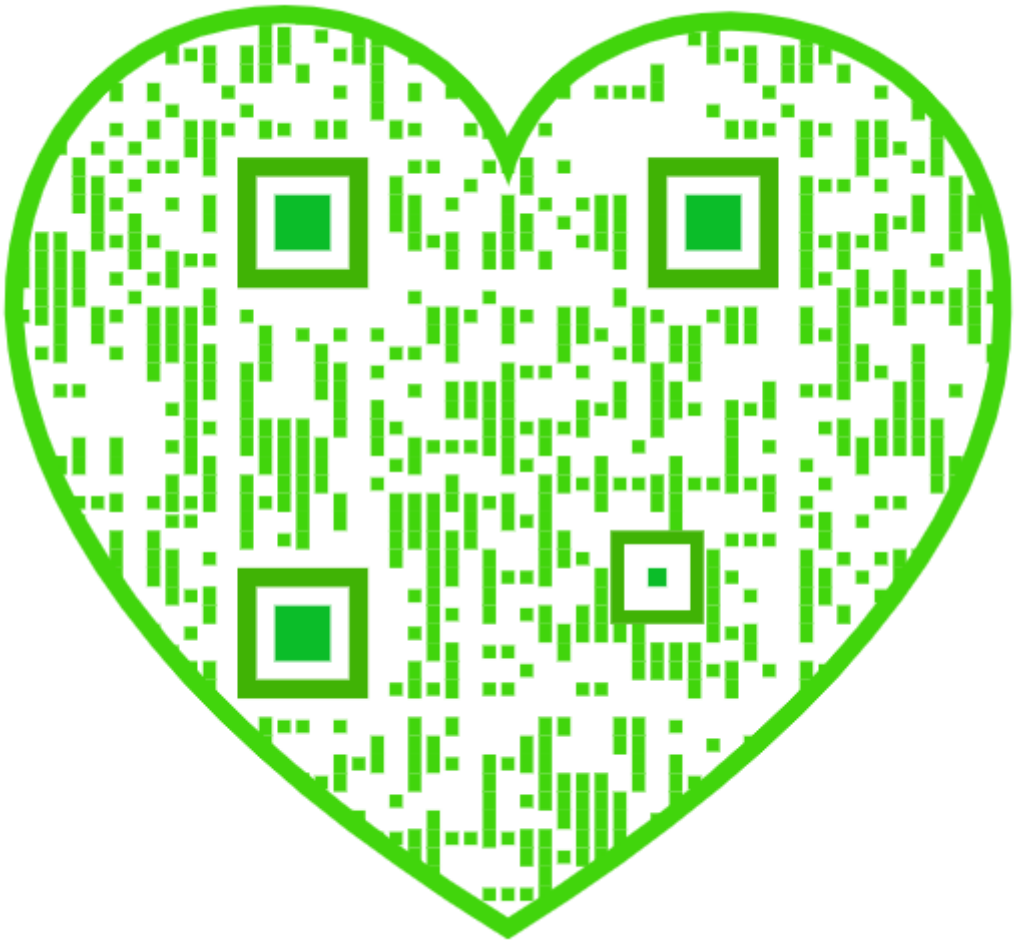

'79 = 14905
OK
Nood

VOODLOTTIGE REIS

VAN

BONIFACIUS.

te

ARNHEM

bij J. BOUWMAN.

79 = 14
OK
Nood

DE NOODLOTTIGE REIS
VAN
BONIFACIUS.

te
ARNHEM
bij J. BOUWMAN.

HERHALING VAN BEELD
DUPLICATE IMAGE

DE COMMISSIES.

Een vreedzaam ambtenaar BOSCHMOS geheeten, vernemende, dat een oom, die in eene verwijderde provincie woonde, en van wien hij hoopte te erven, gevaarlijk ziek lag, besloot derwaarts te reizen, ten einde beter voor zijne belangen te waken, want de goede man was vrij gierig. Die reis maakte veel gerucht onder zijne bekenden, die allen kwamen aangeloopen, den dag vóór zijn vertrek, om hem brieven, pakketten en commissies op te dragen voor de geheele provincie.

LEESZAAL HAARLEM STADSBIBLIOTHEEK

HET AFSCHEID.

Het deed hem leed, maar te laat, dat hij zijne voorgenomen reis had bekend gemaakt, want hij had op zijn minst wel 40 kilogrammes bagagie in plaats van 20, die elke reiziger kosteloos mag medenemen. Maar de man had van vreugde niet kunnen zwijgen, daar hij nooit verder was geweest dan zijne geboorte-plaats. Hij waande zich nu een tweede CHRISTOPHORUS COLUMBUS! Intusschen was het niet zonder smartgevoel, dat hij afscheid nam van zijne weenende vrouw en kinderen.

DE OMNIBUS.

Vreezende, dat nieuwe aandoeningen hem mogten ontmoedigen, besloot hij alleen naar het diligence-bureau te gaan, en wel met een omnibus, want hij had zijn' reiszak bij zich gehouden, waarvan hij zich niet wilde scheiden. Reeds waren er twee omnibussen voornit gereden, en had het woord *rol* hem in de ooren geklonken, zoodat hij zich haastte dezen laatsten omnibus te bereiken, doch te laat.

DE CABRIOLET.

Tien minuten bleven er slechts over, vóór het afrijden der diligence. Hij nam dus zijne toevlugt tot een cabriolet, waarvan de koetsier half beschonken was. Deze had het ongeluk tegen een ander rijtuig aan te rijden. Hieruit ontstond twist tusschen de beide voerlieden. Die van de cabriolet sloeg met zijn zweep en raakte een heer in het andere rijtuig. »Wat! Sla je mijn passagier! Wacht ik zal dien van jou er voor betalen." Hierop sloeg hij naar den goeden novicmos, die oogenblikkelijk het rijtuig ontvlugtte, schoon hij reeds voornit had betaald.

LOOP! LOOP!

Vermoeid, nat van 't zweet, kwam hij nog vroeg genoeg om aan het andere einde van de straat de diligence met vijf sterke paarden te zien voortrijden. Schoon de stem van den armen reiziger, door het loopen, minder luid klonk, en naauwelijks hoorbaar was, door het gedruisch van het rijtuig en het hinniken der paarden — gelukte het hem nog te kunnen schreeuwen: Houd op, postiljon! conducteur! koetsier! houd op! De straatjongens ondersteunden zijn geschreeuw en dit hielp.

HET OPKLIMMEN.

Maar de conducteur was er door uit zijn humeur, want eene andere mededingende diligence reed nu vooruit. Zonder nonsens dus den tijd te laten, om adem te halen, dwingt men hem de impériale te bestijgen, waar hij zijne plaats had genomen, om zoo veel te beter te kunnen rond zien. Hij greep het touw en klouterde zoo goed hij kon naar boven, maar zijn ééne voet glipte uit, en het was alleen door de hem grijpende en hem naar boven duwenden, ongeduldig geworden conducteur, dat hij deze moeijelijke gymnastische les ten einde bragt.

DE IMPERIALE.

Zóó kwam hij dan op het gewenschte rijtuig te zitten. Maar het einde zijner verdrietelijkheden was nog ver af. Reeds stikt hij bijna van de opstuivende stofwolken, terwijl het hoorngeschal van den conducteur en het geblaf van een onder den kap geplaatsten hond, zijn gehoor verdooven. — Eindelijk zwijgt het dier, maar dit zwijgen was het voorteeken van een nieuw ongeluk: want de kleine voorraad eten, dien de reiziger in den zak had, was weldra overgegaan in de maag van dien achter hem zijnde vraatzuchtigen reisgezel.

NIEUWE ONAANGENAAMHEID.

Om zijne klagten te bevredigen, liet men hem in het achterste gedeelte der dâligence plaats nemen; maar, helaas! hier had hij ter linker zijde een' dikken koopman, die, aan het reizen gewoon, zich even vrij gedragende of hij te huis was, onzen reiziger tot oorkussen nam, en, terwijl hij met zijn hoofd op zijn' schouder leunde, onverdragelijk snorkte. Ter regter zijde had hij eene min, die, om het geschreeuw van het kind, waarmeê zij belast was, te bedaren, het op de gewone wijze der moeders behandelde.

DE VAL UIT HET PORTIER.

Niets liever wenschende, dan zijne plaats eenige oogenblikken te verlaten, wanneer men aan eene pleisterplaats kwam, verzocht hij telkens uit de diligence te gaan. De conducteur zijn' lastigen passagier moede, opende eens woest het portier, waartegen hij leunde, zoodat de arme man achterover op den straatweg tuimelde. Gelukkig, dat hij er slechts met eene ligte kneuzing af kwam.

DE TABLE D'HÔTE.

Hoe veel spijt hij gevoelde over het missen van zijn proviand, laat zich begrijpen, zoodat hij naar het uur van het middag-eten smachtte; en toch verloor hij aan de table d'hôte al zijn' tijd met het luisteren naar de anecdoten van een reisbediende, die zich hier, in het belang van den kastelein, bevond, om de gasten wat te vertellen, en dus minder te doen eten. Zoodoende had monsieur naauwelijk de soep op, of de conducteur riep al: »Het is tijd om te vertrekken, heeren!"

DE MODDERIGE WEG.

Men reed voort; zoo snel mogelijk, tot men aan een' langen modderigen weg kwam, waar de paarden onmogelijk dóór konden komen met de volle diligence. Men verzocht dus den passagiers er uit te gaan, hetgeen gebeurde. Maar het begon te stortregenen en hard te waaijen, zoodat de paraplui van nemand omsloeg. Eindelijk trad hij weder in het rijtuig, maar zijne half gevulde maag, en zijne dóórnatte kleederen maakten, dat hij zich zoo goed hij kon, in een hoekje plaatste, om door den slaap zijne ongemakken te vergeten.

DE OMGEVALLEN DILIGENCE.

Doch naauwelijks was hij ingesluimerd, of een vreeselijke rukwind wierp het rijtuig omver. — De arme reizigers op elkander gestapeld, slaakten bittere jammerkreten. Eindelijk trok de conducteur onzen goeden NOXICNOS door het portier van onder de overige passagiers. De man was bijna dood van schrik. En nu moest het rijtuig nog overeind gebragt worden, zoodat het middernacht werd, eer de reis kon worden voortgezet.

DE DIEVEN.

Nog waren de reizigers niet van hunne ontsteltenis bekomen, en stonden zij gereed om verder te gaan, toen zich onder kunne klaagtoonen twee fluitjes deden hooren, en er zich roovers opdeden, die den reizigers bevel gaven op den grond te gaan liggen. Uit vrees van hun leven te verliezen, gehoorzaamden zij dit bevel. De roovers doorzochten de zakken der reizigers, en toen de beurt aan BONICHON kwam, redde hij zich, door het overgeven van zijn horologie, er bij voegende, dat het vijf minuten achter ging. Deze opmerking deed den roover vergeten, om hem zijn geld af te verderen.

DE ARRESTATIE.

Dit gelukkig verzuim der rooverS was oorzaak, dat, toen de reizigers zich weder met de diligence op weg bevonden, men MONSIEUR gedurig met achterdocht aanzag, meenende dat hij het met de roovers eens was geweest, zoodat het algemeen genoegen gaf, toen men hem in de eerste stad de beste zag arresteren, omdat hij zijn paspoort niet kon toonen. Gelukkig, dat hij in zijn zak een papier had, waardoor hij kon bewijzen, dat hij ambtenaar bij eene administratie was, waardoor hij weder vrij kwam, schoon — de diligence was vertrokken.

DE VAL VAN DE TRAPPEN.

Nadat hij, reizigers, minnen, dieven, gendarmes en al wat hij tot hiertoe ondervond, had verwenscht, trachtte hij zich te herstellen, en nam plaats op een' snorwagen, die den volgenden morgen vertrok. In de verpligting zijnde, een logement te kiezen, ging hij in de eerste herberg de beste en vraagde eene kamer, om ten minste eenen gerusten nacht te kunnen doorbrengen. Maar, lieve hemel! nu ontdekte hij eerst, dat de conducteur zijn koffer verruild had voor een andere, die niets waard was. Bij deze ontdekking, nam hij de kaars, vloog de kamer uit, en .... rittittetit — reide nogmoy van den trap in den gang.

HET NAAR BED GAAN.

Op zijn geschreeuw kwam het geheele gezin in 't herberg op de been. »Mijn koffer, mijn koffer!" riep hij, als bezeten. Men raadde hem om dadelijk naar het bureau der diligence te schrijven. Hiertoe besloten hebbende, ging hij weder klos, klos, naar boven, om te schrijven, maar zijne hersenen waren zoo verward door al de rampen, die hij gedurende den dag had ondervonden, dat hij eenigen tijd doorbragt met denken, zonder een woord op het papier te kunnen zetten. Eindelijk begreep hij te bed te gaan: maar toen hij het dompertje in de hand had, en in het bed wilde stappen, hoorde hij roepen: »Mijnheer! Sta op! het rijtuig vertrekt!"

DE REIS TE VOET.

Hoe veel spijt hij hierover gevoelde, troostte hij zich, en nam plaats op den slechtsten snorwagen, die er kan bestaan. Daarin werd hij gehotst, geschud, en heen en weêr gewiegd, zoodat hij dood moê aan eene kleine stad kwam, slechts zes mijlen van de plaats zijner bestemming gelegen. Daar de weg evenwel te lang was, om dien te voet af te leggen, zag hij zich genoodzaakt, een oud paard te huren, welks hortende draf hem gedurig deed opspringen en van tijd tot tijd de stijgbeugels deed verliezen.

DE HERLEEFDE OOM.

Eindelijk kwam hij ter plaatse zijner bestemming. Hij ging terstond naar het huis van zijnen oom. In den tuin gekomen zijnde, wees men hem een dik, gezond man. »Ha! zijt gij het, mijn waarde oom! dat ik u ombelze! wat ben ik gelukkig, u hersteld te zien: want wij beminnen u allen, zonder u persoonlijk te kennen!" De slimme landbewoner twijfelde geenszins, of de lieve neef was gekomen om de erfenis. Hij onthaalde hem dus zoo koel en onvriendelijk, dat de teleurgestelde BOSTCHOS besloot, om, zoo spoedig mogelijk, maar weêr naar huis te gaan.

HET DOORWAADBARE WATER.

Hoogst verdrietig, dat hij zijn uitzigt op de gehoopte erfenis had verloren, zei hij zijn' oom vaarwel; maar besloot, om niet langs denzelfden weg terug te keeren, die hem zoo veel onaangenaamheden had opgeleverd. Hij liet zich dus met een karretje naar de rivier brengen. Maar, helaas! ook nu vervolgde hem weder het noodlot. Hij moest een doorwaadbaar watertje over, dat ongelukkig dieper was, dan hij dacht, zoodat het karretje half onder water ging. Bonbnox dus in het water staande, wilde zich uit dit onaangename bad redden, en begon uit al zijne magt te schreeuwen.

HIJ KOMT BIJ DE STOOMBOOT.

Behouden kwam hij echter aan de rivier, waar hij werd uitgezet, en op de stoomboot moest wachten. Maar een hevige angst bekroop hem, toen hij met een schuitje naar de boot gebragt werd, want het schuitje slingerde zoo hevig door de onstuimige golven, zoodat hij blijde was, tegen de stoomboot te kunnen opklouteren, hoewel hij door nat werd van het rad, dat men in beweging had gehouden.

DE STOOMBOOT OP HET DROOGE.

Intusschen beviel hem het varen met de boot uitermate, en hij droogde zich met gemak bij den schoorsteen, toen op eens de boot stil hield — omdat ze vast zat. De manschap deed haar best, om ze weder los te krijgen, maar te vergeefs. Er schoot maar één middel over, en dat was, dat de gezamenlijke passagiers hunne krachten met die der matrozen vereenigden, te water gingen, en de boot voorttrokken. Dit gelukte. De boot werd weder vlot, men reisde ongehinderd voort, en kwam ter plaatse, waar men moest wezen. — Maar helaas!

DE SPOORWEG.

De reizigers liepen zoo hard zij konden naar den Spoorweg. Men verdrong elkander, en de goede MONSIEUR, die eene plaats voor de tweede klasse had genomen, werd voortgestuwd, en kwam ongelukkig in één der open waggons te land. Nog zou hij zich de rooklucht en het geraas van de wagens hebben getroost, maar zijn geduld werd uitgeput, toen er een hevig onweder ontstond, van zware regenvlagen vergezeld, die de passagiers met hem tot op het hemd toe nat maakten. — Hoe gelukkig achtte hij zich, toen de trein eindelijk aankwam; toen hij zich uit het hatelijke rijtuig kon verlossen, en naar zijne dierbare wederhelft kon henen snellen, die hem met open armen ontving.

HET ONTSLAG.

Al de doorgestane ontsteltenissen, vermoeijingen en zielsgrieven hadden intusschen zijne gezondheid zoodanig ondermijnd, dat eene zware ziekte hem eene maand lang het bed deed houden. Zijne eerste visite was bij het hoofd der administratie, waarbij hij als ambtenaar was geplaatst, die hem echter, tot overmaat van smart, te kennen gaf, dat men, uithoofde zijner langdurige afwezigheid, zijne plaats aan een' ander had gegeven. Dit berigt was voor hem een doodslag. Van dien tijd af herhaalde hij gedurig: »Het is beter een half ei, dan een lege dop. Wie het onderste uit de kan wil hebben, valt het deksel op den neus."

Julia Mora